

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๔ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๗

คำสัตย์

เวลานี้ก็จวนเข้าแล้ว ทองคำเราก็ได้เพิ่มขึ้นเรื่อย จวนจะถึงขั้นยุติแล้วแหละ ขั้นยุติของทองคำ ๑๐ ตัน เวลานี้ยังไม่ทราบ เพราะมันมีอยู่สองแห่ง ทางนี้กับทางกรุงเทพ จึงว่าจะเอาให้แน่ที่เดียวก็ไม่ได้ ทางโน้นทางนี้มันอยู่สองทาง ต้องทางโน้นมาบอกกันแล้วถึงจะแน่ นี่ก็คาดเอาไว้ดูว่า ทองคำเราเวลานี้ดูเหมือนจะได้ถึง ๒๐๐ กว่ากิโลแล้ว ก็ยังคงขาดอยู่ประมาณ ๖๐๐ กิโล ในจำนวนที่มีกฎบังคับเอาไว้คือ ๑๐ ตัน เวลานี้ดูเหมือนจะขาดอยู่ประมาณสัก ๖๐๐ กิโล ได้มา ๒๐๐ กว่าแล้ว กว่านั้นก็ไม่น่าทราบเหมือนกัน มันกว่าไปเท่าไรๆ ที่แน่ใจก็คือว่าไม่มีว่าสูญหายไปไหน ไม่มีเลย จะได้มาช่องไหนก็เข้าช่องเดียวๆ

เพราะผู้ที่รับทองคำมานี้เท่ากับหัวใจของเรา เคลื่อนไม่ได้ เราบอกแล้ว เคลื่อนคอขาดเลยกับเรา นุ่นนะฟังซิ เอาเด็ดเอาขาดจริงๆ เพื่อชาติบ้านเมืองของเรา เราไม่ได้ทำเล่นๆ จึงขอให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบว่า หัวใจของหลวงตาบัวอุม์ชาติไทยเราเนี่ย เอาชีวิตเข้าแลกเลยที่เดียว ชาติ ศาสนา มีคุณค่าขนาดไหน สง่างามอยู่ในเมืองไทยคือศาสนาครอบเอาไว้ เราอุม์ทั้งสอง อะไรจะเข้ามามัวหมองหรือทำลายทั้งชาติทั้งศาสนานี้ ก็ต้องมีการพูดการจาการโต้การตอบการอะไรกัน แล้วชีวิตเข้าแลกไว้เลยนั้นนะ ชีวิตเป็นพื้นไว้เลย ถ้าหนักเข้าไปๆ เหตุผลที่ควรจะคอขาดขาดเลย เราไม่ได้ทำเล่นๆ ทุกอย่าง

เพราะฉะนั้นสมบัติที่พี่น้องทั้งหลายบริจาคมานี้ ขอให้ตายใจได้เลย ว่ามันเถอะ เรายังนี้เด็ดขาดอย่างนั้นละ ไม่มีรั้วไหลแตกซึมไปไหนเลย เพราะเราเป็นคนสั่งจ่ายแต่ผู้เดียว สั่งจ่ายที่ไหนๆ เราเป็นคนสั่งทั้งนั้น ออกจากเรา สำหรับทองคำ ดอลลาร์ นี่เรียกว่าร้อยเปอร์เซ็นต์เข้าหมดเลย ส่วนเงินสดก็ดังที่เคยเรียนให้ทราบแล้ว รั้วไหลไปทั่วประเทศทุกแห่งทุกหน ทุกภาค เรียกว่าทั่วประเทศเงินสดนี้ ก็คิดดูซิว่าเงินสดตั้งมากมาย ได้เข้าไปซื้อทองคำเพียงสองพันกว่าล้านเท่านั้น นอกจากนั้นออกหมดเลย ออกตลอดๆ ออกด้วยความบริสุทธิ์ๆ ทุกอย่าง

จึงเรียกว่าเขียนได้เลยประวัติศาสตร์ เรื่องของเรานำพี่น้องทั้งหลาย ในบรรดาสมบัติที่บริจาคผ่านเข้ามาหาเราเนี่ย เป็นที่สมหวังดังท่านทั้งหลายหวังเอาไว้ มุ่งหมายเอาไว้สมนั้นๆ เลยเชียว ไม่มีคำว่าเป็นอื่น เราเด็ดขนาดนั้นแหละทุกอย่าง ทั้งชาติ ทั้งศาสนา เพราะฉะนั้นถึงได้เกี่ยวโยงอยู่เรื่อย ทั้งชาติทั้งศาสนา มันก็เข้ามาหาเราจนได้นั้นแหละ

เพราะเราบอกว่าเราอุม่หมดทั้งชาติทั้งศาสนา เพราะฉะนั้นมันจึงเข้ามานี้ๆ เรื่องราวอะไร ไม่ว่าทางชาติบ้านเมือง ไม่ว่าทางศาสนา มันเข้ามาจนได้เพราะมันเกี่ยวโยงอยู่กับสมบัติ ส่วนกลางของชาติ ที่เราไปรับผิดชอบอยู่ในศูนย์กลาง มันก็กระเทือนไปทั้งชาติทั้งศาสนา ละซิ

เรียกว่าเราทำสุดกำลังของเราแหละ การช่วยชาติคราวนี้เต็มกำลัง การช่วยตัวเองก็ได้เรียนให้ทราบแล้ว สุดขีด ถึงขั้นจะสลบ แต่ยังไม่เคยสลบนะ ความทุกข์ถึงขนาดนั้น ที่ทรมานตน ทรมานก็คือกิเลสตัวที่ได้พืดกันอยู่ในหัวใจ หัวใจกับร่างกายมันก็อยู่ด้วยกัน กระเทือนถึงกันหมด ความเพียรของเราที่ทุกข์มากที่สุดเป็นพรรษาที่ ๑๐ เราไม่ลืมอีกเหมือนกัน พรรษานี้เป็นพรรษาที่หักโหมมากที่สุด เฉพาะกลางวันเรียกว่าไม่พัก ไม่พักหลับ กลางวัน เว้นแต่วันไหนได้นั่งตลอดรุ่งในปีนั้นนะ พรรษา ๑๐ อยู่บ้านนามนกับหลวงปู่มัน

ปีนี้เป็นปีเด่นที่สุด คือว่าทุกข์ทั้งร่างกาย ทั้งทางจิตใจไปด้วยกัน หนักด้วยกันเลย นอกจากนั้นก็มีหนักทางจิตใจละมาก ร่างกายก็หนัก เรื่องหนัก แต่มันไม่ได้หนักไปพร้อม ๆ กันในระยะเดียวกัน ระยะเดียวกันก็คือปีนั้นเป็นปีที่นั่งตลอดรุ่ง เพราะฉะนั้นร่างกายจึงบอบช้ำมากที่สุด คิดดูซิถึงขนาดนั่งภาวนาจนกันแตก ฟังซินะ ไม่ถึงเวลาไม่ลุก ความสัจนี้ฟาดเอาคอขาดไม่เสียดาย คำสัจต้องให้อย่างนั้น พูดตามนิสสัยก็รู้สึกจะมีมาตั้งแต่เป็นฆราวาสก็มีนิสสัย แต่เราไม่รู้ว่าเป็นธรรมหรือไม่เป็นธรรมนะ มันหากติดตัวมาอย่างนั้น ถ้าลงได้ลั่นคำลงไปแล้วอะไรก็อันนั้นเลย

พูดอย่างนี้จึงย้อนไปหาโยมพ่อ ถ้าลงมันได้ลั่นคำแล้วสูญไปไหนไปเลยละไอนี้ละ ว่าจั้นนะ ถ้าลงมันเฉยสุอย่าไปยุ่งกับมัน อยู่เฉยเรียกว่าอยากไปก็ไป ไม่อยากไปก็เฉย ถ้าว่าเอาละเท่านั้นละพอ ขาดไปเลย ว่าจะทำอะไรให้เอาไปเลยจะทำให้ โอยพ่ออยากเตรียมของไปเดี๋ยวนั้นเลย ตายใจกับเรา นี่มันเป็นนิสสัยอย่างจั้นนะ ถ้าว่าจะไป ไป ถ้าว่าจะทำ ทำ ลั่นคำแล้วเป็นขาดไปเลย ตั้งแต่เป็นฆราวาสก็ไม่รู้จะว่าเจ้าของมีคำสัจ บทเวลามาเรียนธรรมะถึงได้รู้ย้อนหลัง โอยนี่มันมีมาตั้งแต่ตั้งเดิม

คบกับเพื่อนกับฝูงก็เหมือนกัน คนใดมีลักษณะเหล่านี้แหละ แน่ใจไม่ได้ไม่คบ ต้องเป็นคนจริงจั่งด้วยกันถึงคบ มันหนักใจ แต่ก็ไม่รู้ว่ามีธรรมนะ เวลาเข้ามาบวชทางศาสนาเรียนอรรถเรียนธรรม มันย้อนหลังคืนไปนั่นละเรื่องคำสัจนะ ที่นี้พอเวลาเข้ามาสู่ อรรถสู่ธรรม เข้ามาสู่คำสัจคำจริงล้วนๆ แล้วเจ้าของก็ทำอย่างนั้นด้วย แล้วมันก็ย้อนหลัง เช่นอย่างวันนี้ต้องนั่งตลอดรุ่ง เป็นอื่นไปไม่ได้เลย คือคำว่าตลอดรุ่ง หมายถึงว่า วันใหม่สว่างขึ้นมาเป็นวันใหม่ล้วนๆ แล้ว นั่งตั้งแต่หัวค่ำ ตั้งแต่ต้นจนกระทั่งถึงได้สว่างขึ้นมา วัน

ใหม่สว่างเรียบร้อยแล้วถึงจะลุกได้ ถ้ายังไม่ถึงนั้นลุกไม่ได้เลย นั้น จะเป็นก็เป็น ล้มลงลุกขึ้นนั่งอีก ให้ออยไม่มี แต่ไม่เคยล้มละ

พูดถึงเรื่องความสัตย์ความจริงเราเอาจริงเอาจังมากทุกอย่าง อย่างปฏิบัติเพื่อช่วยชาติบ้านเมืองก็เหมือนกัน คำสัตย์คำจริงพิจารณาโดยอรรถโดยธรรมเต็มกำลังแล้ว ออก จะออกมากออกน้อยจะพิจารณาก่อน พอพิจารณาแล้วออก ๆ ๆ เรียกว่าออกแล้วจริงทั้งนั้น ถ้าลงได้ออกแล้วไม่ถอย จะแคบ จะกว้าง จะเป็น จะตาย ไม่ว่าทั้งนั้นละ ออกตลอดเลย ที่จะให้เหาะ ๆ แหะ ๆ ถอยหลังกรุด ๆ กริด ๆ ไม่มี ขาดไปเลยถ้าลงได้ออกแล้ว เวลาปฏิบัติทางด้านธรรมะถึงได้รู้ว่าคำสัตย์คำจริงมาตั้งแต่เป็นฆราวาส ไม่เหลาะแหละ

คำสัตย์นี้จะมันบังคับเอง ถ้าลงได้ลั่นคำลงไปแล้วเหมือนว่าขาดเป็นคนละฝั่งไปเลยนะ ต้องเป็นอย่างนั้น วางั้นเลย อันนี้ก็ตั้งลงในจิตของเจ้าของว่า สัจจะความจริงว่าเอานะเท่านั้นพอ นี่ได้อุตสาหปฏิบัติอย่างนั้นมา ที่นี้ผลแห่งคำสัตย์คำจริงเราแสดงให้เห็นทุกอย่าง นะ การปฏิบัติของเรา เมื่อคำสัตย์ลงตรงไหนแล้วเป็นกับตายต้องมอบกันเลย นี่ละเวลามันทุกข์มันลำบากลำบากมาก ๆ นี่มันจะหาทางออก คำสัตย์บังคับไว้ก็ออกไม่ได้เมื่อออกไม่ได้มันก็สู้ละชิ สู้มันก็ได้เห็นของเลิศของประเสริฐขึ้นมา เช่น อย่างนั่งตลอดรุ่ง ดังที่เคยเล่าให้พี่น้องทั้งหลายฟัง ไม่เคยมีวันไหนเลยที่จะพลาดไป วันนั้นเป็นวันสละชีวิต ถ้ายังไม่สว่างวันใหม่เป็นไม่ลุก วันนี้เป็นกับตายก็ขัดกันเลย

เวลามันทุกข์มาก ๆ นี่ เรื่องจะอดทนน้อยเข้าไปอดทนนะไม่ถูก ทุกข์มากเท่าไรสติปัญญายิ่งหมუნแก่กัน มากเท่าไรทางนี้ยิ่งหมუნเหมือนธรรมจักร เตี้ยวิกได้เรื่อง ผางลงเลย ลง ๆ อย่างนั่งตลอด จึงไม่เคยพลาด อย่างนั่งตลอดรุ่งตั้ง ๙ คืบ ๑๐ คืบ ขนาดกันแตก ไม่แตกได้ยังไง คืบแรกมันก็ไม่แตก ออกร้อนเป็นไฟเลยเผากัน พอต่อไปนี้มันก็พองนะชิ จากออกร้อนมันก็พอง จากพองมันก็แตก จากแตกก็เลอะ นั้นเห็นไหมละ เพราะเราไม่ถอย แต่มันไม่เคยสนใจนะ อะไรจะเลอะก็เลอะ กันแตกก็แตก ถ้ากิเลสไม่แตกยังไม่ถอย

พอดีพ่อแม่ครูจารย์กระตุกเอาเสียอย่างหนัก จึงไม่ล้มนะ ไม่อย่างงั้นมันยังจะเอาอีกอยู่นะ อย่างนั้นเราจึงว่านิสสัยผาดโผน พ่อแม่ครูจารย์มันพูดกับเรา ถ้าพูดถึงเรื่องอรรถเรื่องธรรมแล้วจะไม่มีคำว่าธรรมดาเลย คุณกันธรรมดาเหมือนพ่อกับลูก อยู่ธรรมดา ๆ คุณกัน พอหันเข้าไปในธรรมะนี้ท่านจะตอบรับเราเปรี๊ยะเลยนะ ท่านไม่เคยพูดอ่อนแอกับเราเรื่องธรรมะ พูดเต็ดออกมาทันที ถึงจะคุยกันธรรมดา ๆ พอหันเข้าธรรมะนี้ท่านจะเปรี๊ยะ

ออกมาเลย ท่านก็รู้มันนิสัยบ่าบั่น นิสัยผาดโผน ถ้าลงได้ลั่นตรงไหนแล้วมันเป็นอย่างนั้นจริง ๆ เป็นอย่างนั้น

นี่เราได้ปฏิบัติตนของเรา มา ที่เรียกว่าทุกข์มากที่สุด คือเป็นพรรษา ๑๐ พรรษานั้น ร่างกายก็หักโหมเอามาก นิ่งภาวนาถึงขนาดกันแตก กลางวันไม่ยอมนอน ไม่พักกลางวัน เว้นแต่วันไหนนั่งตลอดรุ่ง ตอนกลางวันพักให้ นอนให้ ถ้านอกจากนั้นแล้วไม่นอน ตั้งสัจจะไว้อีกด้วย ไม่ใช่ธรรมดา นะ คือกลางวันจะไม่นอนเลย พอมันรู้สึกง่วง อย่างหนึ่งไปอาบน้ำเสีย อย่างหนึ่งออกลงไปเที่ยวเดินจงกรม ไม่นิ่ง ถ้านิ่งมันง่วงมันจะขโมยหลับในเวลานั่งก็ได้ ไม่ยอมนั่ง ออกไปเดินจงกรม ไปอาบน้ำเสีย หาวิธีตัดมันอย่างนั้น ไม่ให้เสียเรื่องคำสัตย์ ที่ว่าไม่นอนกลางวัน จะไปนอนไม่ได้ขัดกับคำสัตย์ ขาดแล้วนั่นคำสัตย์นั้น ถ้าวินไหนนั่งตลอดรุ่งเราไม่ว่า อนุโลมให้พักเสีย

นี่ได้อุตส่าห์พยายามบิณฑาจารย์มาอย่างนั้น จึงได้พูดเต็มปากเลยว่าเราไม่ได้เคยตำหนิความเพียรของเรา ตั้งแต่เริ่มต้นขึ้นเวทีมาเพื่อออกปฏิบัติ ไปถึงจุดไหนระยะใดที่ความเพียรของเรามันอ่อน จิตใจของเราอ่อนเปื่อย จะทำอะไรอะไรๆ นี่ไม่ปรากฏ มีแต่หมุนของมันตัวๆ ทุกข์ก็ยอมรับว่าทุกข์ ลำบากขนาดไหนก็ยอมลำบาก รู้สึกเลสไม่ได้ถึงน้ำตาร่วงก็ยอมรับว่าร่วงแต่ไม่ถอย คราวนี้สู้มันไม่ได้ เอา สู้ไม่ได้ยอมรับว่าสู้ไม่ได้ เพราะกำลังเราไม่พอ สติปัญญาของเราไม่พอกับความเชี่ยวชาญของกิเลส คลื่นของกิเลสมันหนัก ตั้งสติไม่อยู่ล้มผล็อย ๆ ถึงขนาดน้ำตาร่วงก็ไม่ลืม แต่ไม่ถอย คือว่ายอมรับว่าสู้มันไม่ได้ ยอมแต่ยังงี้ก็จะเอาให้ได้ ถึงขนาดที่ว่า หือมึงเอาภูขนาดเขียวเธอ นู่นถึงกูมึงนะอยู่ในใจ เด็ดนะอยู่ในใจ หือ มึงเอาภูขนาดนี้เขียวเธอ เอาอย่างไรก็เอาเถอะ ให้กูถอยกูไม่ถอย มึงต้องฟังวันหนึ่ง นั้น

นี่เคียดแค้น เคียดแค้นโกรธให้กิเลส เคียดแค้นเหมือนดังผูกอาฆาตกัน จะเอามันให้ได้ว่าจั้นเถอะ เพราะฉะนั้นจึงว่าความเคียดแค้นอย่างนี้เป็นธรรมนะ ไม่ได้เป็นกิเลส เมื่อมีความเคียดแค้นมุนานะมันก็ขึ้นมาด้วยกัน เอาจนได้ คราวนี้ไม่ได้ เอาถอย เอาอีกสุดท้ายได้ นั้น นี่ละความเคียดแค้นประเภทนี้เรียกว่าเป็นมรรค เป็นธรรม ไม่ได้เหมือนความเคียดแค้นให้ผู้ใด สิ่งใดก็ตาม นั้นเป็นกิเลสทั้งนั้น ๆ ท่านว่าความโกรธ ความเคียดแค้น ความโกรธให้กิเลสนี้ไม่ผิด ได้เอามาใช้ ก็เจ้าของทำแล้วพูดออกได้เต็มปากเลย เรามีความเคียดแค้นให้กิเลสมากขนาดไหน เวลาได้ที่แล้วเอาอย่างหนักเลย ให้สุมใจนะ เวลา มึงเอากูมึงเอาขนาดนั้น คราวนี้กูจะเอามึง นี่มันเคียดแค้นกัน ก็ลงจริง ๆ สู้เราไม่ได้ ๆ

จนกระทั่งถึงขนาดที่ว่ากิเลสผ่านมาไม่ได้เลย ขาดสะบั้น ๆ นี่เวลาสติปัญญา มีความแก่กล้าเพราะความมูมนะ เรียกว่าความอาฆาตกันกับกิเลส พังจนได้นั้นแหละ นี่ได้ปฏิบัติ มา เรื่องที่จะได้ตำหนิความเพียรของเจ้าของ ว่าท้อถอยอ่อนแอ ท้อแท้ ที่จะถอยหน้าถอยหลังนี้ไม่ปรากฏ เพราะความมุ่งมั่นที่มั่นรุนแรงที่สุดฝังอยู่ในหัวใจ ไม่มีวันจะถอนเลยก็คือว่า ยังไงก็จะให้เป็นพระอรหันต์ในชาตินี้ อันนี้ฝังลึกมากทีเดียว เพราะฉะนั้นจึงทำทุกสิ่งทุกอย่างให้แข็งไปตาม ๆ กัน ถ้าอันนี้อ่อนเสียอย่างเดียวมันก็ล้มเหลว คือไม่มีจุดหมาย อันนี้จุดหมายจุดหมายอย่าง เรียกว่าเป็นตายยังไงจะให้ได้ ให้ได้พระอรหันต์

เมื่อได้ฟังธรรมะพ่อแม่ครูอาจารย์เป็นที่ลงใจตามที่ได้เคยพูดแล้ว เอาละที่นี้ลงใจแล้ว มันก็ลงจริง ๆ นะ อย่างนั่งตลอดรุ่งก็พ่อแม่ครูอาจารย์มากระตุก เราไม่ลืม ดิตสมาธิอยู่ ๕ ปี คือคำว่าสมาธิได้แก่ความสงบ จิตนี้ธรรมดาไม่เป็นสมาธิมันจะหิวจะโหย จะคิดจะปรุง อยากคิดเรื่องนั้นเรื่องนี้ อยู่ไม่ได้นะจิต ไม่ได้คิดอยู่ไม่ได้ มันต้องคิดต้องปรุง เรื่องของกิเลสทำงาน อยากคิดอย่างนั้น อยากคิดอย่างนี้ เพราะฉะนั้นจึงได้ภาวนาระงับความคิดนี้ด้วยคำภาวนาเพื่อใจให้สงบ เมื่อสงบแล้วความคิดปรุงเหล่านั้นมันก็เบาลง ๆ แล้วไม่มี

ที่นี้เวลาหนักเข้า ๆ ความสงบเราแน่นหนักเข้าไป กลายเป็นสมาธิแน่นปึ๊ง ๆ เข้าไปเลย ที่นี้อยู่ที่ไหนไม่อยากจะคิดนะ นั่นฟังซิ ที่ว่าไม่ได้คิดอยู่ไม่ได้ มันดึ้นมันตืด แต่เวลาถึงขั้นที่ความสงบทับหัวมันไว้แล้วไม่อยากจะคิดนะ คิดเรื่องอะไรกวนใจ ไม่อยากจะคิด แน่วอยู่ทั้งวัน นั่งอยู่ที่ไหนเป็นหัวตอไปเลย คือจิตไม่ได้ออก มันอยู่กับอันนั้น เพลินอยู่กับความสงบเย็นใจ แน่ว ความรู้มันตั้งอยู่นั้น ไม่มีอะไรเข้ามากวน ความคิดแยบร้าคาญ นั้น จิตเมื่อเวลามันเป็นสมาธิเต็มที่แล้ว มันไม่อยากจะคิดอยากปรุงนะ คิดมากคิดน้อยมันร้าคาญทั้งนั้น เพราะฉะนั้นจึงดิตสมาธิซิ เพราะมันเพลินอยู่กับความสงบเย็นใจ สบายใจ

ท่านก็ถามเรื่อย เป็นยังไงท่านมหา ภาวนาจิตสงบดีอยู่หรือ กราบเรียนเลยว่า สงบดีอยู่ อย่างนี้ตลอด ถามหลายครั้งหลายหน ท่านก็จับเอาเรื่อย ท่านถามเรื่อย ท่านจับเรื่อย พอวันท่านจะเอาก็เอาหนักนะ เป็นยังไงท่านมหาจิตสงบดีอยู่หรือ สงบดีอยู่ เรว่าอย่างงี้ก็มันสงบจริง ๆ อย่างที่ว่าแน่วอยู่ทั้ง จนกระทั่งถึงว่านี่ละคือนิพพาน ที่จิตแน่วอยู่อันเดียว รู้ตั้งอยู่อันเดียว นี่ละจะเป็นนิพพาน มันก็แน่นหนักลงจุดนี้มันก็เป็นเท่านั้น ไม่เลยนั้นนะ เหมือนน้ำเต็มโอ่ง น้ำเต็มโอ่งแล้วเอาน้ำมาสมุทรมามากมันก็ไหลออกหมดนั้นแหละ เพราะมันเต็มโอ่ง มันพอดีกับปากโอ่ง

อันนี้จิตเวลามันเต็มภูมิมันแล้วมันก็พอเหมือนกัน เต็มภูมิของสมาธิแล้วพอ เห็น ประจักษ์ในหัวใจ พุดออกมาอย่างอาภายาญชาญชัย เราติดสมาธินี้ ๕ ปี ไม่อยากคิดอยาก ประจุ ทีนี้พอถึงขั้นท่านจะเอา เป็นยังไงท่านมหา จิตสงบที่อยู่หรือ สงบที่อยู่ ท่านจะนอน ตายอยู่นั้นหรือ โห ขึ้นอย่างหนักเลย ท่านจะนอนตายอยู่ในสมาธินั้นหรือ ท่านว่าอย่างนั้น ท่านรู้ไหมว่าสมาธิมันเหมือนหมูขึ้นเขียง แล้วก็ฆ่าเข้าอีก ท่านรู้ไหมว่าสมาธิทั้งแท่งเป็น สมุทัยทั้งแท่ง ท่านรู้ไหม นั่นบทเวลาท่านจะเอา เหมือนว่าคนโกรธคนเคียดแค้นกันมาได้ ๕ กัป ๕ กัลป์เวลาท่านจะเอากับเรา เปรี้ยว ๆ ๆ ท่านรู้ไหมว่าสมาธิทั้งแท่งเป็นสมุทัยทั้งแท่ง ท่านรู้ไหม

ทางนี้ก็บ๊อบออกมา ถ้าว่าสมาธิเป็นสมุทัยแล้ว สัมมาสมาธิจะให้เดินที่ไหน ขึ้นแล้ว ต่อแล้ว สัมมาสมาธิมันก็มีในมรรค ๘ ใช้ใหม่ละ จะให้เดินที่ไหน สัมมาสมาธิ พระพุทธเจ้าไม่เป็นสมาธิหมูขึ้นเขียงเหมือนอย่างของท่านนี่นะ ท่านว่าอย่างนี้ สมาธิของท่านหมูขึ้นเขียง ขึ้นแล้วมันไม่ยอมลงเขียง เขาต้องเขี่ยลงใส่หัวหอมมันนะ ความหมายว่า งั้นนะ สมาธิเป็นสมาธิ ปัญญาเป็นปัญญารอบคอบอยู่กับสมาธิ รู้จักกาลเวลาที่จะควรออก ควรเข้า อันนี้ไม่เข้าไม่ออก ขึ้นเขียงไม่ยอมลง ปัญญาต้องมีขึ้นมีลงซิ มีออกมีเข้า นั่นเห็น ใหม่ พอว่าอย่างนั้นลงนะ ชัดกันเสียจน

ลงมาแล้วยังมาวิตกวิจารณ์ ว่าเรานี้ตั้งหน้าตั้งตามามอบกายถวายตัวต่อท่าน ให้ ท่านแนะนำสั่งสอน แล้ววันนี้ไปพืดกันยังไงเหมือนกับแชนเปียนต่อยกันบนเวที เรานี้มัน เก่งมันกล้ามาจากไหน ทั้ง ๆ ที่เราก็กไม่มีทิฐิมานะนะ คือเราก็กว่าของเราถูก มันก็ชัดกันละซิ ใช้ใหม่ ท่านก็ใส่มา คนหนึ่งจะเรียกว่าดอกเตอร์หรืออะไรก็แล้วแต่ คนหนึ่ง ก.ไก่ ก.กา ก็ ยังไม่จบ ยังเอา ก.ไก่ ก.กา ไปเถียงปริญาดอกเตอร์ ท่านชัดเอาตอนนี้ละ ลงมาแล้วมา คิด เรานี้มันเก่งกล้าสามารถมาจากไหน ก็มาถวายตัวต่อครูบาอาจารย์มาที่นานแสนนาน แล้ววันนี้มาสู้กับท่านได้ยังไง จนพระเณรอยู่ข้างล่างนี้เต็มหมด มารอฟังอยู่ที่ใต้ถุนกุฏิ ท่าน มาเจียบ ๆ เต็มอยู่ที่ใต้ถุนหมดเลยละ หมดวัดว่าจั้นเถอะ ฟังเรากับหลวงปู่มันชัดกัน

เป็นอย่างนั้นละเรา นักอะไรก็ไม่ว่า ถ้าไม่ลงไม่ลงจริง ๆ มันก็ชัดกันอยู่นั้น ทีนี้ลงมาแล้ว มันยังงัยกันเรานี้ มันได้ความรู้ความฉลาดเลิศเลอมาจากไหนมาสู้กับครูบาอาจารย์ อย่างไม่คาดไม่ฝันอย่างนี้ ถ้าว่าเราเก่งจริงมาหาท่านทำไม นั่นเอาเจ้าของแล้วนะ ถ้าว่าเรา เก่งจริงมาหาท่านทำไม มาเถียงท่านหาอะไร ชัดไปชัดมา ท่านว่าอย่างนั้น ๆ ถ้าเราว่าตั้งใจ มาศึกษาอบรมมาถวายตัวเป็นลูกศิษย์ลูกหาท่าน ท่านว่าอย่างนั้นต้องฟังเสียงท่านซิ จะมา ฟังเสียงตั้งแต่เราอย่างเดี๋ยวนี้ไม่สมควรที่กับว่ามาถวายตัวเป็นลูกศิษย์ลูกหาท่าน ท่านว่า

ยังงอเอาไปปฏิบัติตามที่ท่านว่าซิ ลงใจตรงนี้นะ พลิกเรื่องของเรา คือมันยังไม่ลงใจ นี่ละมันติด ติดขนาดนั้นนะเห็นไหมล่ะ ติดสมาธิ ถึงขนาดท่านพาเอาขนาดนั้นมันยังสู้ท่านอยู่นี่

ฟังเสียงท่านบ้างซิ พอว่าอย่างนั้นทีนี้ก็เริ่มออก ออกมันก็พุ่งเลยเที่ยว ก็มันพร้อมแล้ว ถ้าว่าอาหารที่จะทำครัว ทำครัวประเภทไหน อาหารเครื่องทำครัวมันพร้อมแล้ว แต่เราไม่มาประกอบให้เป็นครัวมันก็ไม่เป็นเฉยๆ ดีไม่ดีมันก็เน่าเฟะ มันก็เป็นแต่เพียงสมาธิเท่านั้น ดีไม่ดีสมาธิก็เน่าเฟะไปอีก จะก้าวถึงมรรคผลนิพพานได้ยังไง พร้อมก็พร้อม พร้อมเพียงแค่ว่าสมาธิ นี่พร้อมเพียงเครื่องทำครัว ยังไม่ประกอบอาหารเข้ามาสู่ความเป็นขั้นเป็นอัน มารวมกัน จะเป็นแกงขึ้นไม่ได้ มันก็เป็นผักเป็นหญ้าเป็นปูเป็นปลาอยู่อย่างนั้นแหละ

นี่สมาธิมันก็มีอยู่อย่างนั้นแหละ ไม่ประกอบให้เป็นปัญญาเพื่อมรรคเพื่อผลก็ไม่เป็น พอท่านชานาบอย่างนี้แล้วจึงออกละซิ พอออกแล้วก็พุ่งเลยเที่ยว ก็มันพร้อมแล้วนี่ คือสมาธินี้เรียกว่าจิตที่อิมอารมณ์ ท่านว่า สมาธิปริภาวิตา ปัญญา มหบุผลา โทติ มหานิสัสสา ปัญญาเมื่อสมาธิอบรมหรือสมาธิหนุนหลังแล้ว ย่อมเดินได้คล่องตัว นี่ปริยัตินะ นี่สมาธิมันหนุนพอแล้วแต่มันไม่ออกเดินเฉยๆ พอท่านชานาบอย่างนั้นมันก็ออก ออกมันก็พุ่งเลย เพราะมันอิมอารมณ์หมดแล้ว ท่านว่าสมาธิเป็นเครื่องหนุนปัญญา จะพิจารณาเรื่องปัญญานี้ เมื่อสมาธิไม่มีจะพิจารณาปัญญาเฉยๆ อย่างเราๆ ท่านๆ นี่ มันเกลไถลเป็นสัญญาอารมณ์ เป็นสมุทัยไปหมดนั้นแหละ ทีนี้เวลาจิตเป็นสมาธิอิมอารมณ์ ตาก็ไม่อยากจะดูหูไม่อยากจะฟัง เรื่องราวอะไรไม่อยากจะคิดอยากปรุงใจใส่ทางด้านปัญญาอย่างไรสอนทางด้านปัญญาให้พิจารณามันก็ทำงานตามนั้นๆ เพราะมันอิมอารมณ์แล้วมันก็พุ่งละซิ

พอมันพุ่ง เอ๊ะ ชอบกลๆ นะทีนี้นะ ไม่นานนะ พอลงใจแล้ว มันจะนานอะไรก็มันพร้อมแล้วนี่ พอออกทางด้านปัญญา เอ๊ะ ชอบกลๆ ปัญญาก็พุ่งๆ ทีนี้ก็พุ่งใหญ่อีกแหละ มันไม่พอดินะนิสัยเรา พอออกพุ่งใหญ่พาดเสียดกลางคืนไม่นอนทั้งคืน กลางวันยังจะไม่นอนอีกยังไม่หลับอีก มันหมุนของมันเหมือนนักมวยเข้าวงในกัน ทีนี้มันก็เพลิน จนกระทั่งเจ้าของจะเป็นจะตายเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า เหนื่อยในหัวอกเพราะจิตมันทำงานอยู่นี่ ปัญญาก็เรียกว่าทำงานอยู่ในนี้ เหนื่อย เอ้ ทำไมเป็นอย่างนี้ทีนี้ เวลาออกทำไมออกใหญ่อย่างนี้ จะพาพักพาหลับนอนไม่ยอมนอน มันหมุนของมันอยู่ตลอด ออกทางด้านปัญญา

กลับไปหาท่านอีก นี่ที่พ่อแม่ครูจารย์ว่าให้ออกทางด้านปัญญา มันออกแล้วนะ เราก็ว่างั้นแหละ มันออกยังไง ท่านก็ว่า ก็มันไม่ได้นอนทั้งวันทั้งคืน กลางคืนไม่นอนตลอด

กลางวันมันยังไม่อยากหลับอยากนอนอีก นั่นแหละมันหลงสังขาร นี่เห็นไหมละท่านว่าสังขารนี้หมายความว่า เราใช้ปัญญาก็เป็นสังขารปรุงขึ้นมาเป็นปัญญา สังขารปรุงขึ้นมาเป็นสมุทัย เข้าใจไหม สังขารปรุงขึ้นมาเป็นทางปัญญาเรียกว่าเป็นธรรมะ สังขารปรุงขึ้นมาทางสมุทัยเรียกว่ากิเลส ทีนี้เวลาปัญญาของเราก้าวเดินมันเลยเถิด สังขารที่เป็นสมุทัยมันก็แทรกเข้ามาๆ เราไม่รู้นี่นะ นั่นแหละมันหลงสังขาร ถ้าไม่พิจารณามันก็ไม่รู้ นั่นแหละบ้าหลงสังขาร ท่านก็ซัดเข้าไปอีก ทีนี้หมอบนะ มันไม่ถอย แต่เวลามันจะเป็นจะตายจริง ๆ มันถอยเข้ามาสู่สมาธิ ดังที่ท่านว่า เข้ามาแน่วลง โอ้ย เหมือนถอดเสื้อถอดหมาม พักผ่อนภายในจิตใจด้วยสมาธิแล้ว ถอนออกไปคราวหลังนี้ ฟาดนี้ขาดสะบั้น ๆ นั่นเห็นไหมละ

นี่ท่านว่ามันหลงสังขาร คือสังขารฝ่ายมรรค ได้แก่ปัญญาพิจารณา แต่เมื่อมันหนักมากเกินไปเกินเหตุเกินผล สังขารสมุทัยมันแทรกเข้าไป นั่นแหละท่านว่ามันหลงสังขารเวลามันผ่านไปแล้วมันถึงมารู้นะ นี่มีแต่ท่านกระตักทั้งนั้น ถ้าว่าสมาธิท่านก็ลากออก ครั้นออกทางด้านปัญญาท่านก็รั้งเข้ามา มันจะตาย เราไม่ลืมนะ เพราะเอาตรงไหนมีแต่เถียงท่านอย่างเต็มเหนี่ยวๆ แล้วลงก็ลงอย่างถึงใจอย่างนี้แหละ จับเอามาประมวลหมดเลยคุณค่าของท่านมีกับหัวใจกับบนกระหม่อมของเรามีขนาดไหน ลงมาเข้านี้หมดเลยนะ นี่ถึงขั้นปัญญา อันนี้พอพูดถึงเรื่องปัญญาทีนี้

เรื่องธรรมเวลากิเลสมันมีกำลังกล้านี้ มันทำงานโดยอัตโนมัตินะ ไม่ว่าจะคิดจะปรุงจะรู้อะไรจะได้ยินได้ฟังอะไรเป็นเรื่องของกิเลสทำงานทั้งนั้นๆ เป็นอัตโนมัติ ทีนี้เวลาเราบำเพ็ญธรรม เริ่มตั้งแต่สมถธรรม ได้แก่สมาธิ อบรมเข้าไปให้จิตสงบเข้าไปๆ จิตมีกำลังแล้วก็หมุนออกทางด้านปัญญา พอจิตออกทางด้านปัญญา ทีนี้ธรรมมีกำลังแล้วนี่ จนกลายเป็นเรื่องราวธรรมทำงานโดยอัตโนมัติแหละ แต่ก่อนกิเลสทำงานบนหัวใจโดยอัตโนมัติของมัน ทีนี้พอธรรมมีกำลังมากแล้ว ธรรมทำงานแก่กิเลสโดยอัตโนมัติเหมือนกัน มันก็หมุนกันตัวๆ ไม่ว่าจะวันว่าคืนยืนเดินนั่งนอน เว้นแต่หลับ กิริยาอาการของจิตมีแต่พึดกับกิเลสตลอดเวลาอัตโนมัติ จึงต้องบังคับต้องรั้งเอาไว้ ไม่งั้นอย่างที่ว่า นอนก็นอนไม่หลับ รั้งเอาไว้ให้นอน อย่างนั้นแหละเวลามันก้าวเดิน

ทีนี้จิตมันก็มีคุณสมบัติแก่กล้าเข้าไปๆ กิเลสนี้อ่อนตัวลงๆ มันก็พินกันได้ง่ายละซิทีนี้ ทางนี้มีกำลังมาก กิเลสอ่อนมาก ทางด้านธรรมะมีกำลังมากก็พึดกันขาดสะบั้นๆ ไปเลย นี่แหละที่ว่าเพลินในการแก้กิเลส เพลินในมรรคในผล เพราะในระยะเดียวกันมันเห็นโทษของกิเลสเต็มหัวใจๆ ในขณะที่เดียวกันเห็นคุณค่าของธรรม คือปัญญาฆ่ากิเลสเต็มหัวใจๆ มันก็พุ่งใหญ่ละซิ ลืมหลับลืมนอน นี่ละท่านเรียกว่า ธรรมะเมื่อมีกำลังแล้วนี่ ฆ่า

กิเลสโดยอัตโนมัติ เช่นเดียวกับกิเลสที่กำลังมากอยู่ในหัวใจสัตว์ ทำลายสัตว์ทรมาณสัตว์ ด้วยอัตโนมัติของมัน พอธรรมเกิดขึ้นธรรมก็แก้กิเลสเป็นอัตโนมัติ จนกระทั่งกิเลสขาดสะบั้นไปเลยไม่มีเหลือเลย นี่มันก็ก้าวของมันไปอย่างนี้ๆ

จนกระทั่งถึงบางครั้งมาวิตกวิจารณ์ด้วยความคาดหมายของตัวเอง เวลามันทุกข์มันลำบากในการประกอบความพากเพียร ปลอดภัยตัวบ้างนะ เออ มันก็ต้องทุกข์อย่างนี้เป็นธรรมดา เวลานี้มันยังไม่ได้หลักได้เกณฑ์มันก็ต้องทุกข์บ้าง เวลาได้หลักได้เกณฑ์จิตใจเยียดเข้าไปมากเท่าไร การปฏิบัติก็จะค่อยเบาลงๆ จิตจะสบายไปสบายใจสบายไปเรื่อยแหละ เวลานี้มันยังทุกข์อยู่ เพราะจิตมันหยาบ ล้มลุกคลุกคลานก็ทนเอา ว่าให้เจ้าของ นี่ความคิดของเราเป็นอย่างนี้

แต่เวลาถึงขั้นธรรมะขั้นสูงขึ้นไปแล้ว ว่าจะสบายๆ ดังที่เราปลอดภัยเรานั้น มันไม่ได้เป็นอย่างนั้นนะ พอจิตมีความละเอียดเท่าไร มันยิ่งเห็นเหตุเห็นผลเห็นคุณเห็นโทษเข้าไปโดยลำดับ มันก็ยิ่งหมุนใหญ่ขึ้นนี่ จนกระทั่งพาหลับพานอนก็ไม่ยอมหลับยอมนอน เอ๊ะ นี่ที่เราคิดว่าแต่ก่อนจิตเราหยาบ พาอุพลาภมันก็ต้องลำบากบ้างเป็นธรรมดา เวลาละเอียดแล้วมันก็จะค่อยเบา มันเบาอะไรนี่ไม่ได้นอนทั้งคืนทั้งวัน เบาอย่างไร โอ๊ย ผิดทั้งนั้น นี่ว่าให้เจ้าของเองนะ มันคาดเอานี้นะ ความจริงมันไม่เป็นอย่างนั้น มันหมุนตลอดเวลาเลย แม้ที่สุดฉันจึงหันอยู่นี้ไม่ว่ากาลใดเวลาใดก็ตามนะ มันจะหมุนฆ่ากิเลสเหมือนนักมวยต่อมวยในตลอดเวลาโดยอัตโนมัติ

นี่ธรรมเวลามีกำลังแล้วไม่มีแหละคำว่าเพียร นอกจากเพื่อความพ้นทุกข์ นั้นเพียรว่างั้นถูกต้อง แต่ที่จะเพียรในประโยชน์พยายามไม่มี มีแต่รั้งเอาไว้ๆ ทุกกาลเวลา เว้นแต่หลับเท่านั้น นอกนั้นเป็นเวลากิเลสกับธรรมพัดกันบนหัวใจ จนอ่อนลง กิเลสอ่อนเท่าไร ธรรมะยิ่งกล้ายิ่งแข็งยิ่งละเอียดลออ มันรู้ชัดๆ อยู่ในหัวใจ ใครมาบอกไม่บอกก็ตาม มันรู้อยู่ในหัวใจเจ้าของ

พูดแล้วสรุปเลยนะ ฟาดจนกระทั่งกิเลสทั้งหมด ไม่มีอะไรเหลือเลย หหมดโดยสิ้นเชิง ขาดสะบั้นไปคนละโลกไปแล้ว เป็นคนละฝั่งอย่างประจักษ์ชัดเจนแล้ว ที่นี้ความที่มันหมุนตัวๆ ไม่ต้องบอก เหมือนกับมีดของเราหรือสิ่วของเรา ทั้งฟันทั้งสับทั้งยำอยู่กับงานของเราเนี่ยะ พองานนี้มันเสร็จแล้ว มีดกับมีอเรามันก็ปล่อยกันเองใช้ไหม สติปัญญาอัตโนมัติที่มันหมุนตัวเป็นเกลียวนี้ คือปัญญานั้นได้แก่เครื่องมือเรียกว่ามรรค ไม่ใช่ นิพพาน ที่นี้พอกิเลสขาดสะบั้นลงไปแล้ว ปัญญาที่เป็นเครื่องฆ่ากิเลสมันก็ปล่อยตัวของมัน

เอง ไม่ต้องบังคับ ที่มันหมุนเป็นธรรมจักร หยุดเองไม่มีใครบังคับแหละ นั้น ให้มันเห็น
 อย่างนี้คือการปฏิบัติธรรม

นี่ได้มาพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังตั้งแต่ต้นมา ความเพียรของเราเราไม่เคยได้ตำหนิ
 จนกระทั่งวาระสุดท้าย ที่จะตำหนิว่าอ่อนแอท้อแท้เหลวไหลอยากจะหลบโน้นไปนี่ไม่มีเลย
 มีแต่ฟุ้งๆ ถึงจะอ่อนก็ตะเกียกตะกายอยู่ตลอดเวลา เป็นอย่างนั้น เวลาเอาไม่ถอยแล้ว ผล
 ก็ได้มาเป็นลำดับลำดับไป จนกระทั่งเป็นที่พอใจ พูดในสามแดนโลกธาตุนี้เราไม่เคยหวั่น
 กับอะไร ใครจะมาโจมตีทำโทษๆ ก็เหมือนกับกองขี้หมูขี้หมาพวกมูตรพวกอุจจารพวกส้วม
 พวกถ่านมาโจมตี เหมือนหมาเห่าฟ้า เข้าใจไหม หมาเห่าฟ้ามันเห่าไปจนปากมันแตก มัน
 ก็เท่านั้นแหละ ฟ้ายูไหนไม่รู้ หมาเห่าธรรม กิเลสเห่าธรรม ส้วมถ่านเห่าธรรมก็แบบ
 เดียวกัน ธรรมเทียบเหมือนฟ้า เข้าใจไหม มันจะเห่าหมดโคตรมัน มันก็หมดกำลังมันทั้ง
 โคตรหมานั่นละ เข้าใจไหม ฟ้ายก็เป็นฟ้ายูนั่นแหละจะเป็นอะไร

นี่พูดจริงๆ เราจึงไม่เคยหวั่น ใครเชื่อหรือไม่เชื่อก็ตาม มันประจักษ์อยู่ในหัวใจนี้
 แล้ว พอ คนเดียวพอ พระพุทธเจ้าทะลุผางขึ้นมาไปหาใครมาเป็นพยาน เป็นศาสดาสอน
 โลกได้ทั้งสามโลก พระสาวกทั้งหลายก็เหมือนกัน พอรู้ได้ผางเท่านั้นตรัสรู้ผางบรรลुरुธรรม
 ผาง หมดทันทีๆ เลยไม่ต้องหาใครมาเป็นพยาน นี่ก็ธรรมอันเดียวกัน กิเลสประเภท
 เดียวกัน ความพากเพียรที่จะแก้กิเลสแบบเดียวกัน ฆ่ากิเลสแบบเดียวกัน เมื่อกิเลสขาด
 สะบั้นลงไป ธรรมบริสุทธิ์ผุดขึ้นมาในหัวใจ จะไปถามใครเราอยากว่าอย่างนั้นนะ หรือว่า
 แล้วก็ไม่รู้ มันชัดเจนขนาดนั้นธรรมะของพระพุทธเจ้า ให้พากันจำเอานะทุกคนๆ

นี่ละด้วยความอุตสาหะพยายามพูดมาตั้งแต่ความติดขัดความจริง ความพยายามทุก
 ด้านทุกทาง เป็นผลมาเป็นลำดับนะ ไม่ได้ทำให้เราเสีย เหมือนความขี้เกียจขี้คร้านท้อแท้
 อ่อนแอทำให้เสียทั้งนั้น ดีไม่ดีเสียคนทั้งคน แต่เรื่องความอุตสาหะพยายามเพื่อความเป็น
 คนดีนี้หนักเท่าไร ก็หนักในขณะที่หนัก แต่ชั้ยชนะๆ ผลได้เป็นลำดับลำดับไป สุดท้ายก็
 บรมสุขเกิดขึ้นมาจากความอุตสาหะพยายามตะเกียกตะกาย ฟาดกันเต็มเหนี่ยวนั่นแหละ
 เอาละพอ เหนื่อยแล้ว ขึ้นถึงชั้นหมาเห่าฟ้าที่เดี๋ยวนี้วันนี้

ชมถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตามกำหนดการ ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th